Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(11) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Ik zal ondertusschen hier nog de noodige maatregelen nemen en de vervolging van den boekhouder gelasten."

„Het sectieonderzoek zal aanstonds plaats hebben", verklaarde nu de rechter. „En ik zal tevens aanstonds een jury benoemen." — Deze schikkingen mede te moeten aanhooren, was voor Ned een vreeselijke kwelling. Zich ternauwern od meer kunnende staande houden, leunde hij als gebroken tegen den rand der schrijftafel. Hij haatte deze hartstochtelijke, koel en scherp denkende detectiven. In zijn verbeelding hoorde hij hen reeds strikvragen aan de arme Ethel stellen, hij hoorde ook haar argelooze antwoorden, die even zoovele strikken waren, welke zij weder tot een onontwarbaar net zouden dooreenstrengelen. Uit het bittere zieleleed, waarin de schurkenstreken van zijn neef haar hadden gedompeld, zou zij in een zee van vertwijfeling worden gestort. O! Ethels trotsche natuur zou die vernederingen niet kunnen verdragen. . . . En hij kon in 't geheel niets ter harer bescherming doen — niets! De rechter was met het oog op het gansche verloop der zaak verplicht, hem gevangen te nemen, en de ambtenaar van justitie moest hem tot na afloop der enquête, zonder dat iemand bij hem mocht komen, ter beschikking van den rechter in voorloopige hechtenis vasthouden.

Als uit doffe verte bereikte hem een vraag van Crout. Zij betrof Ethel's adres.

„Maar die is heelemaal niet hier! Ik bracht haar gisteren zelf naar het station", steunde hij vol vertwijfeling.

De detective wilde weten, waarheen zij zoo plotseling was gereisd, maar zeer opvallend weigerde Whistler hardnekkig elk antwoord.

„Dat is niet erg", gaf Keane koel ten bescheid. „De rechter kan het u nog eens vragen, en de dame heeft aan die van den detective bevestigd. — De hoop der politieagenten, spoedig hun gevangene naar het Courthouse te kunnen brengen, bleek ijdel. Het verhaal van de misdaad was, ondanks het verzoek over alles te zwijgen, spoedig in het kantoorgebouw bekend. Overal in de gangen stonden nieuwsgierige troepjes menschen, hoewel het uur waarop het werk een aanvang nam, reeds lang geslagen was.

Ook in de stad was het spoedig algemeen bekend. Zelfs tot den gesloten wagen, dien een der politieagenten gehaald had en waar Keane nu met den gevangene insteeg, drongen de reporters door, en de detective moest alle moeite doen om hen terug te wijzen. Hij kon hen echter niet verbieden, in korten draf naast den wagen te loopen.

Wellicht in geen stad der wereld, Londen zelfs niet uitgezonderd, is de dagelijksche kroniek van misdaden en ongelukken zoo verschrikkelijk rijk voorzien, als juist in NewYork, die eenige wereldstad, waarin alle mogelijke tegenstellingen op elkaar aanbotsen en een ongelooflijk bont mengsel van volk woont met de meest verscheiden eigenaardigheden in zeden en gewoonten, hartstochten en boosheden.

Daarom ook herbergt de koningin der nieuwe wereld het meest eischende, het verwendste en ondankbaarste leespubliek — hetgeen goed te begrijpen is, want die ongehoorde menigvuldigheid van verbluffende gebeurtenissen stompt af, de overspannen zenuwen kunnen slechts nog door de grofste sensatieprikkeling bevredigd worden, waaraan van den anderen kant de chauvinistische „gele pers" als haar voornaamste levenstaak gaarne en met voordeel tegemoet komt.

Hare zucht, zoo onderhoudend en veelzijdig mogelijk te zijn, heeft een even roemloozen als pijnlijken wedstrijd in het leven geroepen: de weggeloopen dochter en de bedrogen echtgenoot; de zuster van barmhartigheid die de wereld ontvlucht, en de extravagante operazangeres; de treurige messenheld en de politiseerende kanselredenaar; de moordenaar en zijn slachtoffer; de gevallene en de haar ontrouwe minnaar; de in verscheurd nachtgewaad een nachtelijken brand ontvluchtende bewoonster eener huurkazerne en het door de locomotief van den trein verpletterde kind — zij allen worden in de couranten afgebeeld.

Op zoo'n manier wordt natuurlijk honderdvoudig kapitaal geslagen uit een werkelijk gebeurd feit, dat uit zijn aard ook de aandacht der ernstige en tot oordeelen bekwame kringen trekt. Geen wonder derhalve, dat reeds de avondedities van denzelfden dag kolommenlange berichten over den „jongsten moord in den luchtkrabber" brachten. Niet alleen zag men er de portretten van Whistler en den vermoorde in afgebeeld maar men had zelfs nauwkeurig 't kantoor nageteekend, en op de afbeeldingen gaven dikke zwarte kruisjes de plaats aan waar men het slachtoffer gevonden, waar men dit den doodsteek had toegebracht enz.

Natuurlijk ontbrak ook niet een afbeelding van den dolk, zoowel gesloten als met het blanke lemmet. Eén courant bracht zelfs verkleind de rekening van Tiffany; een andere bood haren lezers een portret van den hallboy aan, die het schelden en weenen in het privékantoor gehoord en ook het deurslot aangebracht had. Alle couranten, ook de ernstige en deftige, wier voornaamheid reeds uit den hoogeren prijs der losse nummers bleek, waren het in de beoordeeling van het feit eens dat het even geheimzinnig als onbegrijpelijk was en daarom noodzakelijk opheldering vereischte. Ook werden de naam en het karakter van den gevangen genomen persoon algemeen gunstig beoordeeld. Twee of drie avondbladen meldden ten slotte ook de totdusverre nog niet algemeen bekende verloving van Whistler met de gevierde Wagnerzangeres, en een dezer bladen was onkiesch genoeg, een geslaagd portret van Ethel te geven.

Op alle hoeken en straten van New York worden op zoo'n avond dergelijke artikelen als verslonden. Ook in de Lotosclub was men, vooral in de rookzaal, druk aan 't debatteeren. Eenige jonge lieden, die nog den vorigen middag met Whistler geschertst hadden, waren bij zijn voorloopig verhoor voor het gerecht aanwezig geweest en hadden den vriend nog getracht van dienst te zijn; onder hen was ook Ralph Waldon. Deze laatste had den rechter zelfs voor Ned's voorloopige invrijheidstelling de hoogste borgstelling aangeboden, maar was afgewezen en Ned werd gevangen gehouden totdat het onderzoek zou zijn afgeloopen. Ned had zich overigens ten opzichte van hun aller vriend Ralph zeer onvriendelijk, om niet te zeggen ondankbaar aangesteld, daar hij hem botweg verzocht had er zich niet mede te bemoeien, terwijl hij tevens verklaarde, dat hij alle betrekkingen met zijn vroegeren vriend had afgebroken en door hem niet meer wenschte te worden lastig gevallen.

Toen Ralph Waldon in de rookzaal verscheen, werd hij van alle kanten omringd en met een waren stortvloed van vragen overstelpt.

„Och, laat mij nu eerst eens adem halen,' weerde Ralph af, die niet al te best gestemd scheen te zijn. Hij wendde zich tot den hulpvaardigen bediende, die naar hem toekwam.

„Ik verwacht bezoek van een heer; laat mij het aanstonds weten, wanneer hij zich aanmeldt."

Toen keerde hij zich met een ernstig gelaat tot de bekenden, mengde zich echter niet in hun aangelegenheden en trachtte ongemerkt de poging om hem aan het spreken te krijgen, af te weren.

„Wat er tusschen mij en Ned is?" riep hij tamelijk norsch. „Om te weten, dat tusschen ons beiden reeds enkele weken alles niet te best harmonieert, daarvoor behoeft men niet erg slim te zijn," meende hij eindelijk, toen hij op aandringen zijner vrienden zich op een gemakkelijke bank behaaglijk had neergezet.

„Natuurlijk is het ook hier: zoek de vrouw, in dit geval Ned's verloofde, de opera-diva. . . ."

„Ha, Ethel Hastings! Hij is een benijdenswaardige kerel, die Whistler, bij al zijn ongeluk."

„Meen je?" onderbrak Ralph den spreker met een koel lachje. „Ik kan deze opvatting niet met je deelen, ik houd de donna niet voor de vrouw, met wie Ned gelukkig zijn kan."

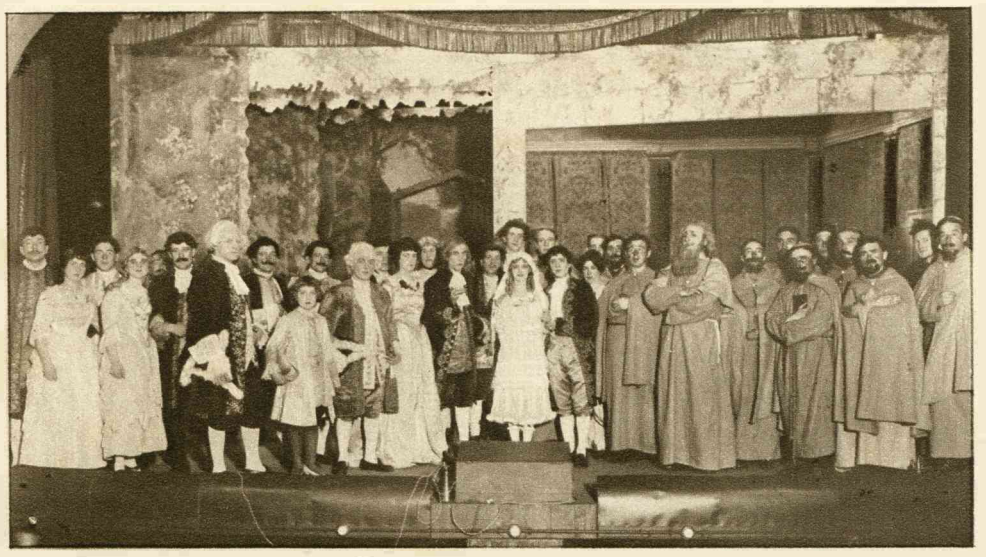
De ander hield echter vol. Hij knipte veelzeggend met de oogen en zei toen onschuldig:

„Volgens een „on dit" zou jij je daarentegen voor een uitstekend passend echtgenoot voor miss Hastings gehouden hebben."

Allen lachten, en een ander vroeg gemaakt naïef, of de zangeres geen zin had in de millioenen van Ralph.

„Kletspraatjes!" gaf de aangesprokene zijn tegenpartij ten antwoord. „Ik denk nog niet aan trouwen. . . en het allerlaatste wel aan een huwelijk met deze dame, die heel de wereld voor den gek schijnt te houden.

(Wordt vervolgd).

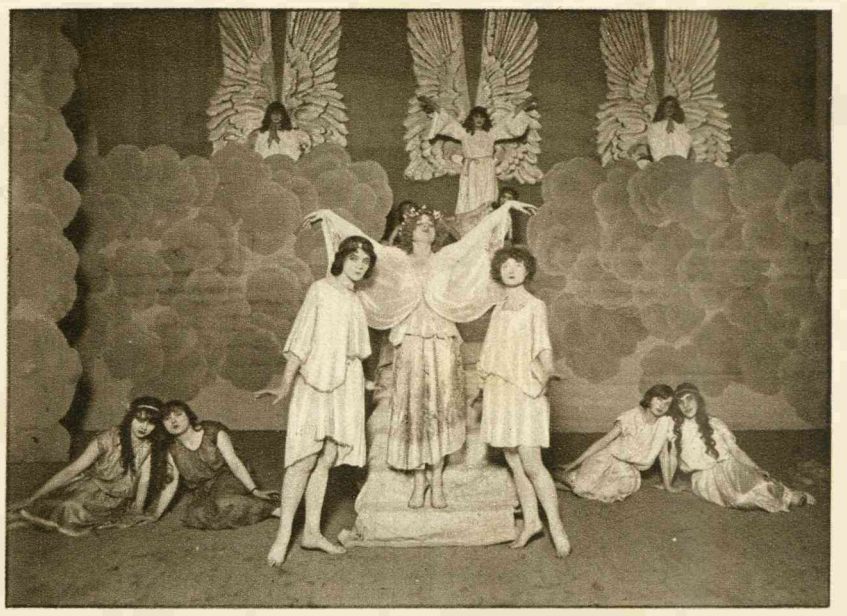
„LA POUPÉE" IN HET KAMP TE HARDERWIJK.

Met buitengewoon succes werd Vrijdag 13 en Zaterdag 14 October in den Kampschouwburg te Harderwijk opgevoerd „La Poupée", opéra-comique in 4 acten van M. Ordonneau, muziek van Edm. Audran. Mej. Blanchet, van de Opera Français van Den Haag, die de hoofdrol vervulde, uitgezonderd, werden alle rollen vervuld door geïnterneerden of vrouwen van geïnterneerden. (foto DuHoux).

„FAUST" BIJ DE NEDERLANDSCHE OPERA.

Scène uit het laatste bedrijf. Mefisto (Paul Pul) bij Gretchen (Helena Horneman) in den kerker.

„FAUST" BIJ DE NEDERLANDSCHE OPERA.

Een scène uit het schitterende ballet, uitgevoerd onder leiding van Elsa Dankmeijer.